

Klára Römerová - Výlet do budoucnosti

Vystoupím z vlaku na zastávce „100 let dopředu“ a podívám se po okolí, co všechno se může za jedno století změnit.

Jak budou vypadat školy? V každé třídě najdeme určitě dotykovou tabuli, možná i dotykové lavice, díky nimž se budou žáci o něco zábavnější formou učit novým věcem. Děti bude učení velmi bavit, takže si například na písemné práce nebudou muset vyrábět nějaké taháky, protože se vše, aniž by si to uvědomily, naučí, a dokážou své získané znalosti a schopnosti v praxi dobře využít. Na středních školách se objeví nezvyklé nové obory, mezi kterými si žáci jistě vyberou to, co je bude nejvíce zajímat. Obor jako mechanik ufounských talířů nebo něco takového bych určitě dělala nerada. Radši bych si zkusila vymyslet design vznášedel, tedy za podmínky, že něco takové někdo někdy vůbec vymyslí. Byla by to paráda! Všichni lidé budou podle mého dost vzdělaní, když si budou moc vybrat z mnoha aktivit, a sebevzdělání bude samozřejmostí. Nové vynálezy, jako například samonabíjecí mobilní telefony nebo notebooky s hologramovými programy či chytré televize s možností připojit se k internetu, lidem umožní kdykoliv si s kýmkoliv přes různé sociální sítě volat a psát, tudíž ušetříme za „výhodné“ kredity a tarify, které nám nyní nabízejí telefonní operátoři.

Jaké změny budou v domácnostech? Každá rodina bude myslím vlastnit alespoň tři „roboty-pomocníky“. Tito roboti budou lidem neustále pomáhat. Do vestavěné nádrže robotů se nalije voda a oni poté „pojedou na plný plyn“. Ulehčí nám všechnu práci. Pomocníci budou umět veškeré domácí i kupříkladu zahradnické práce. Zvládnou vytřít podlahu, umýt okna či vyvenčit psa, zasadit nové sazeničky, upravit záhon. Budou pochopitelně ovládat práci v kuchyni. Poté, co jim přes speciální program sdělíme, co bychom si dali k jídlu, připojí se k obchodní síti, která prakticky ihned pošle potřebné ingredience potrubní poštou přímo do bytu. Již nebudou existovat klasické sporáky či trouby, přesto budou mít „mechaničtí kuchaři“ stejnou velikost jako dvě na sebe položené obyčejné trouby, ale teď už oddělené třemi patry. Prvním patrem suroviny na jídlo „přijedou“, ve druhém patře se jídlo připraví a ve třetím najdeme takzvanou zbytkovou část. Do zbytkové části vysypeme nedojedené potraviny a ty se trubkami dopraví až na určené místo. Pochopitelně nebude chybět ani program k výrobě nápojů. V prvním patře „kuchaře“ se nashromáždí požadované ovoce nebo i zelenina a ve druhém patře se nám na pravé straně otevřou dvířka, kde dostaneme svou stoprocentní šťávu. Budeme mít více času na jiné pro nás potřebné aktivity, protože roboti udělají obrovské množství práce za nás. Ale z jakých aktivit si budeme vybírat?

Doufám však, že nebude vše pod vládou plechových příšerek, nebo dokonce mart'anů jako ve sci-fi filmu. Nebo bude budoucnost ještě hroznější?

Aneta Marková - Budoucnost

Právě jsem vystoupila z autobusu. Přecházím silnici, když vtom najednou slyším houkat sirény. V rozhlase hlásí, že v továrně na jedlé pilulky právě došel vitamín C. Ocitla jsem se v neznámu.

Jak vypadalo město? Na rohu velkého barevného domu stál muž. Byl oblečen do tmavého kabátu a rozdával letáky na akci 2+1 zdarma na jakési „jedlé pilulky“. Ve všech ulicích na mě hleděly podobné letáky. Lidé nosili převážně tmavé oblečení. Přišlo mi takové smutné, snad nikde nebyl nikdo, kdo by měl na sobě více než tři různé barvy. Leták jsem si nevzala, ale zvědavost mi nedala, a tak jsem vstoupila do toho velkého neonově barevného domu, který měl určitě minimálně čtyřicet pater. Na chodbách stály zajímavé stojany. Každý nabízel své jídlo v podobě pilulek. Nejvíce mě upoutal stojan s nápisem „Svíčková“. Ochutnala jsem a nechtělo se mi věřit! Opravdu to chutnalo jako normální svíčková a stejně to i zasytilo.

Vyšla jsem z budovy a najednou jsem se objevila v centru města. Na náměstí hráli dva lidé na jakési hudební nástroje. Byla to možná kytara, ale hrála jako bubny, pak housle hrající jako piano. Hudebníci mi byli sympatičtí, a tak mé kroky směřovaly za nimi do jejich nového bytu. Bydleli ve 303. patře velkého úžasně zrekonstruovaného panelového domu. Byt byl 7+2kk, každé patro domu totiž představovalo jeden byt. Když jsem k nim vešla, hned na mě u dveří čekala robotická čistička bot. Stačilo jen vložit boty dovnitř stroje. V obývacím pokoji bylo zapnuté šestimetrové domácí kino. Na širokém stromy osázeném balkóně mě překvapil teleskop. Teleskop byl téměř povinnou výbavou každého bytu s terasou. Přes teleskop byla nádherně vidět celá sluneční soustava. Dalo se dohlédnout i na Venuši. Šli jsme připravit večeři. Byla jsem překvapená. Stačilo naklikat na „pilulkového robota“ název pokrmu a během tří minut bylo jídlo hotové. Moje práce byla pouze tedy připravit na stůl příbory, které také byly ovlivněny touto dobou. Udivila mě na nich malá klávesnice na určení toho, zda chceme jídlo ve formě pilulek nebo v „normální“ verzi. Když se dojedlo, stůl, na kterém jsme jedli, se sám propadl dolů a „někdo“ všechno nádobí ze stolu umyl a připravil k dalšímu jídlu.

Po celém dni jsem byla velmi unavená, proto jsem si šla lehnout. Ráno jsem se probudila a vyběhla ven. Nikde nebyl žádný velký barevný dům s jedlými pilulkami. Pouze samé obchody s normálními potravinami. Celé to byl jen sen. Přemýšlím nad tím, co bych dělala, kdyby to sen nebyl. Zvykla bych si?

Inika Šedivá - Stroj času

Dnes je rok 2016. Předpokládám, že okolo roku 2045 vědci vynaleznou stroj času. Ihned se určitě stane nejprodávanějším produktem na světě. Lidé okamžitě začnou cestovat časem a pomalu budou více v budoucnosti než v přítomnosti. No, ale budu upřímná, jestliže něco takového bude existovat, musela bych si to pořídit taky.

O pár let později.

Hned jsem se rozhodla podniknout jeden dobrodružný výlet. Přenesu se do New Yorku, jelikož je to moje nejoblíbenější město, a podívám se, jak bude vypadat v roce 3016. Pro takový přenos si pro jistotu balím nějaké suroviny a pití pro případ, kdyby tam nebylo možné nic sehnat.

Jdu se strojem času na louku, není možné si odcestovat jen tak z obývacího pokoje, protože by se tam ani ten stroj času nevešel. Jsem na louce. Musím nalít speciální palivo do motoru, který stroj potřebuje. Otáčím klíčkem ve směru hodinových ručiček a už volím rok a místo, které chci navštívit. Moje příští zastávka je jasná: New York, rok 3016.

Když vše proběhlo správně, objevila jsem se v nějaké uličce v centru města. Rychle jsem seskočila z vozidla a už běžela do ulic.

Jsem více než překvapena. Probíhá totiž něco jako hvězdná válka. Je to i logické. Naše planeta má zatím vše, co člověk potřebuje ke svému dokonalému životu. Máme vodu, jídlo, nerostné suroviny, kyslík. A kdybychom si vzali, že na ostatních planetách je možná mnohem vyspělejší život, ale jejich planety přesto umírají a hledají ideální planety k životu, naše Země se jim hodí. A jak jinak by ji měli získat než bojem.

Vbíhám do města, vidím pouze zničené ulice, ztracené děti, které hledají své rodiče, prázdné budovy. Narážím i na neznámé bytosti, které toto všechno způsobily. Zpátky ke svému stroji času nemohu, protože právě odtamtud se vynořily. Musím běžet dál.

Zlé bytosti mě dohnaly až do hor. Z hor vidím, jak je opravdu celé město zdevastované. Mnoho budov už nestojí, auta hoří. Z nedalekého lesa vychází dým. Doufám, že jsou to lidé, kteří přežili. Pomalu se blížím k ohni a k mému štěstí jsou to opravdu lidé. Přečkám s nimi noc a mezitím jim sdělím můj příběh, jak jsem se sem vlastně dostala. Tajně doufám, že mi pomohou k mému stroji. Víím, že to nebude lehké, ale přeci nemohu uvíznout v roce 3016 a ještě navíc v nenormální situaci! Když jsme se dostali do města, už z dálky vidíme, že není prázdné a že v každé ulici se nachází alespoň jedna cizí bytost. Bude těžké se dostat ke stroji, ale strach mě žene dopředu.

Doběhli jsme se do centra, kde je ulička, ve které stojí můj stroj času. Nyní je přede mnou ta nejhorší chvíle. Musím se nějak dostat přes dvě pro mě neznámé divné bytosti, které stojí přímo tam, kam potřebuji jít. Naštěstí zde nejsem sama. Jsou zde se mnou lidé, kteří mi pomohou. Odlákají jejich pozornost. I když vlastně nevím, jestli budou riskovat život kvůli někomu, koho znají pár hodin, ale zase je pravda, že už nemají co ztratit.

Nějakým zázrakem jsem se dostala do uličky. Slyším pouhé křiky a volání lidí a myslím si, že nedopadli dobře. Je mi jich líto. Ale jak bych jim mohla pomoci? Rychle otáčím klíč-

kem proti směru hodinových ručiček, nastavuji adresu, kde žiji, a rok, ze kterého jsem odletěla. Když jsem konečně zpět v bezpečí domova, jsem šťastná. Vyhazuji stroj času. Začnu si užívat život teď a tady, dokud to jde, protože nevím, kdy to může být jinak.

Tereza Šípová - Budoucnost

Myslím, že nikdy moc nepřemýšlíme o budoucnosti. Takových pět nebo deset let, které plánujeme dopředu, to je pouhý zlomek století. Přemýšlet o tom, jaký bude náš život třeba za sto let, už moc cenu nemá vzhledem k tomu, že většina touhle dobou bude už po smrti. Tím pádem se můžeme pouze zaměřit na představu toho, jaký bude svět v budoucnu, jestli pokrok půjde pořád vpřed, anebo naopak bude válka nebo svět postihne přírodní katastrofa a kvůli tomu se rozvoj zastaví. Mohou nás napadat otázky: „Co bude za sto let, jaké bude cestování, jak budou lidé žít?“. Je možné na ně odpovědět? Vžívám se do kůže malého dítěte. Žiji v Pardubicích, a proto udělám pohled do Pardubic roku 2118.

Ráno vstanu, robot mi udělá snídani a obleče mě. Během toho, když mě jezdící chodník dováží do školy, si probírám poznámky na test. Předtím než vejdu do školy, procházím kolem starobylé sochy bratranců Veverkových. Ve škole se přezuju a vyrážím do třídy. Během chůze zdravím mnoho učitelů, bohužel mám občas problém rozpoznat jednotlivé učitele. Kdo by se divil, vždyť jsou všichni roboti. Když dorazím do třídy, zbytek spolužáků je už na místě. Hned po mně přijde učitel, my ho pozdravíme a těšíme se, jaké zajímavosti se dozvíme. Na začátku hodiny se vyřeší docházka a poté si nasadíme sluchátka a výuka probíhá. Začali jsme s dějepisem. Hodina o starém Egyptě nás strhla svou autentičností, jako bychom tam žili. Pak nám postupně učitelé pouštějí další předměty. Předtím, než jdeme na oběd, máme tělocvik. Jsem rád, dneska jsme bojovali se světelnými meči, tohle dělám v hodině nejraději.

Po obědě mě vyzvedává táta a jedeme autem domů. Mám raději jezdící chodník, z výšek se mi dělá špatně. Když letíme autem, už se nám několikrát podařilo narazit do jiného auta, a dnešek není výjimkou. Na druhou stranu však musím uznat, že je na město pod námi hezký pohled. Dospělí se vezou na jezdících chodnících a děti se prohánějí na tryskových botách nebo vznášedlech, pokud jsou z bohatší rodiny. Občas se málem odřeme o nějaký panelák, samozřejmě jen o ty nejnovější. Zrovna teď jedeme nad parkem, tak jsme mimo nebezpečí. Vidím, jak si děti hrají na zastaralých lodích na piráty. Cvičí se světelnými meči a virtuálními pistolemi. Bohužel, už se vážně nemůžu koukat ven, protože by to skončilo špatně.

Doma vypracuji úkoly. Docela spěchám, protože jsem domluven s kamarády, že půjdeme do města. Máme v plánu jít do obchodáku a možná do parku, uvidíme. Ještě dokončuju úkol z dějepisu. Pomůckou k úkolu jsou dobové obrázky z let 2 000 až 2 020. Vůbec si nedokážu představit, jak mohl takhle někdo žít.

Tereza Pavlíčková - Cesta do budoucnosti

Bylo napsáno již mnoho knih a natočena spousta filmů s tematikou budoucnost. Ale co nás vůbec v budoucnosti čeká? Jaká bude? Dokážeme v ní žít?

Většina technologií se teprve rodí, ale v budoucnosti se určitě výrazně dotkne stylu našeho života. Vše budou nejspíš řídit počítače, takže se ocitneme ve velkém počítačovém světě. Každý člověk bude mít pod kůží čip, který poslouží k jeho identifikaci.

Nebudeme muset vlastnit osobní automobil. Ten si jednoduše objednáme přes internet. V daný čas bude automobil přistavený na místě a my pak už jen možná dostaneme účet za využití služeb. Automobily budou jezdit na solární energii a budou se řídit samy. Stačí, když řidiči na palubní desce zadají cíl trasy, pohodlně se usadí a dostanou se bezpečně na určené místo. V každé domácnosti budeme mít robota, který umí vařit, prát, uklízet. Světlo, televizi, rádio budeme ovládat vlastním hlasem. Ranní nejnovější zprávy si přečteme na zrcadle v koupelně. Nebudeme se muset strachovat, zdali jsme při odchodu z domu nenechali otevřené dveře, zapnutý sporák nebo žehličku. Vše za nás vyřeší inteligentní domácnost. Už žádné nákupy v obchodních domech. Chytrá technologie v ledničce zjistí, co nám chybí, a my už si jen na internetu vyhledáme, co potřebujeme, a pak počkáme, až nám objednané zboží doručí. Móda je hodně rozmanitá v každém období. Ale myslím si, že v budoucnosti se budou nosit hlavně kombinézy a všichni budeme vypadat stejně.

Už nebudeme muset vstávat brzy ráno do školy. Na týden dopředu dostaneme po e-mailu zadání učiva, které máme prostudovat, jaké projekty máme udělat. Vše si pak pomocí internetu nastudujeme a zakončíme testem. Abychom mohli postoupit do dalšího ročníku, bude však zapotřebí složit závěrečné zkoušky.

V současné době má mnoho nemocnic k dispozici špičková vybavení a moderní vzhled. Ale i přesto pobyt v nemocnici mnohým pacientům vadí. Po nezbytných vyšetřeních budeme ležet doma ve své posteli a lékaři nás budou sledovat virtuálně. Diagnózu provedou počítače, u operací budou pravidelně vypomáhat roboti.

Budoucnost je zatím hodně vzdálená. Uvidíme, jak dlouho bude trvat, než nás moderní technologie úplně pohltní. A pohltní?